

• לא מן הנמנע כי ממשלת-המעבר שד שרת עוד תכהן זמן רב. אם יוותר בי. גיי. מסיבה זו או אחרת להקים את הקואליציה השמאלית, יכולם שותפי הקואליציה הנוכחית (61 קולות בכנסת) להסכים ביניהם להמשיך במצב הקיים. בגלל חור הקיים בחוק, אין בכלל גבול לתקופת-הכהונה של ממשלת מעבר, שאי אפשר להורידה על-ידי הצבעת אי-אמון. הפתרון היחיד להלכה: שנוי החוק עצמו, שאינו אפשרי בחלוקת-הכוחות הקיימת.

• הפועל המזרחי לא יישאר בחזקתו. על אף המשבר הנוכחי, אין כל סיכוי כי הסיעה תעבור בכנסת לאופוזיציה. אין כל ספק שלבסוף תימצא דרך להצטרפות הפועל המזרחי לממשלה.

• יצחק בן-אהרון, ה-כ אחדות-העבודה שלא רצה להיות שר בממשלה הבאה, יזכה תחת זאת לכהן כנציג ישראל באו"ם. בהסכם הקואליציוני ישנו סעיף מיוחד על הגדלת המשלחת הישראלית לצורך זה. מנהיג אחר של אחדות-העבודה, נחום ניר-רפאלסקי, יצורף לנשיאות הכנסת אחרי שהנציג הנוכחי, ישראל ברי-יהודה, ייכנס לממשלה. הקואליציונית של בי. גיי.

**העם
אובדן שווי-המשקל**

ההיסטוריה הציונית היא היסטוריה של ב' תימלון. בבתי-המלון של באול ישבו הראי שונים, וקבעו כי הציונות שואפת להשיג מקלט בטוח ליהודים. כעבור דור של גדודים מבית-מלון לבית-מלון מסביב לכדור הארץ, זכתה הציונות לתכנית בילטמור, שדרשה את הקמתה של מדינת היהודים. הצהרה היסטורית זו קיבלה את שמה מבית-המלון ה' אמריקאי בו הוצהרה.

השבוע נגדה ההיסטוריה הציונית לבית מלון נוסף: מלון הנשיא הירושלמי, אשר ב' אחד מחדריו שופעיה-המתרות שכב ראשי-ה' ממשלה-המיועד-מומן, דויד בן-גוריון, רתוק למיטתו. ההודעה הרשמית של הרופאים. כי הוא סובל מאבדן שיווי-המשקל הגופני, לא

בפונגרס הציוני הי"ח (ב'1933, אחרי רצח ארלוזורוב) לא רציתי להיכנס להנהלת הסוכר גות. ברל (כצנלסון) היה צריך להיכנס, אבל הוא השתמט. מאז רובצת עלי אחריות עצומה... אני מבקש שלא תכבירו עלי... ליגלג בשקט אחד הנוכחים: "זה היה משא יפה, אך מתן לא היה..."

מסמר העניין. הדתיים כעסו בצוק, מפני שלא הוצע להם תיק-הפנים. תיק זה הובטח להם על-ידי מפא"י לפני הבחירות לצמיחות, שעה ששפירא היסס לקבלו זמנית אחרי התפטרותו של ישראל רוקח. שפירא הגרז הזכיר אף הוא את הפונגרס הציוני הי"ח כדי להדגים את מצבו.

באותו פונגרס ליגלג חיים וייצמן, חד-הלשון, על הפונגרס, שמסר את כס-הנכר" אתו לנחום סוקולוב, התלוצץ וייצמן: "הכר" בע של (השופט) בראנדייס תלוי לפעמים על ראשו של בראנדייס ולפעמים על מסמר.

עוזר קרליבך וידידה.
— פחות במי ?

עוזר שוקן וידידה.
מי תלוי —

• נציג חרות יזכה סוף סוף להצטרף להנהלת הסוכר-היהודית. ד"ר נחום גולדמן, המסוכסך עם מפא"י מאז רב עם משה שרת בקשר לכריתת שלום עם הערבים, משתדל עתה לחזק את ה' גורמים הבלתי-מפא"יים. מועמד ל' תפקיד החדש יהיה ד"ר שמשון יר' ניצמן, ח"כ המפלגה בכנסת השלי' שית, שכבר יצא לפאריס כדי להיפגש עם גולדמן.

• צבא המגובת היהודית המאוחדת יתחוק עם הופעת שני מתרימים חדשים: הרבנים הראשיים יצחק הרצוג ויצחק נסים, שיבקרו בחודשי החורף באמריקה הצפונית והדרומית.

• אל תחפו לקנות את מניות הנפט הקיימות. בקרוב עומדת החברה המרכזית לכלכלה, גורם ממשלתי-למחצה, להוציא לשוק מניות חדשות שקיפו את כל מפעלי הנפט הקיימים.

• סכנה חמורה מאיימת שוב על חופש העיתונות בארץ. בקרוב יונח על שולחן-הכנסת חוק עתונות מתוקן, בו נוספו סעיפים רבים שנועדו להגביל את פעולת העתונות. בין השאר תלבש נטייה זו צורה של הגדלת העונשים על הוצאת-דיבה.

• חובכי כתיבתו ולשונו של ש"י (שמואל יוסף ציצקס) ענגנו יוכרו ליהנות בקרוב מרומן חדש שלו, שעלילתו רקומה על רקע העלייה הגרמנית בראשית שנות השלושים.

• דיני הריגה ורצח יוחמרו בקרוב, אם תקבל הכנסת את ההצעה להכניס שינויים חשובים בחוק, שנועדו בעיקר להקשות על הסניגוריה לסטון כי הנאשם לא היה שפוי בדעתו בשעת ביצוע המעשה. לפי החוק, תצטרך ההגנה להוכיח שהנאשם לא היה שפוי בדעתו תקופה ארוכה לפני או אחרי ביצוע הרצח.

• לא מן הנמנע כי המשביר-המרכזי יבנה ממוגרה נוספת בחיפה, כמתחרה למגורת-דגון שהעלתה עליה את חמתם של מפעלי ההסתדרות. מפא"י רואה את תפיסתו של ענף חיוני כזה בידי הון פרטי כסכנה לעמדותיה הכלכליות.

• האוצר עשוי לרכוש 40 אניות-שילומים נוספות (נוסף על 23 אניות-שילומים שנרכשו למען צ"ם) שיעלו 150 מיליון דולאר. אניות אלה יפליגו בניסיעות טרמפ, ללא קוויס קבועים, יהיו בעלני האוצר, שיחכיר אותן לחברות-ספנות ישראליות או זרות.

• שינויים גדולים יחולו בקרוב במערכת השידורים של "קול ישראל". העיקרי: השידורים לא יופסקו בשעה 23.05 כי אם יוארכו בשעה שלמה. בשידורי הערב: יוקדמו התוכנית הערבית וקריאת פרקי התנ"ך, מהדורות החדשות תשודרנה ב: 19.00, 21.00, 23.00, 24.00. אל תצפה לשינוי לסובה ברמת המישורים.

בכל זאת יש הבדל בין ראשו של בראנדייס והמסמר! — הכוונה: סוקולוב אינו אלא מסמר לתלות עליו את כובעי-הנשיאות, המתאים רק לראשו של וייצמן עצמו.

שפירא סירב בהחלט להיות מסמר, עליו אפשר לתלות מפעם לפעם את כובע משרד הפנים. כנציג החזית הדתית (11 ח"כים) הגיעה לו זכות כבודה על התיק, לפני אחדות-העבודה (10 ח"כים) ומפ"ם (9 ח"כים).

מסקנתו: העקרונות הדתיים של הפועל-המזרחי לא סופקו.

**עתונות
מכתב למערכת**

ד"ר עזריאל קרליבך (46) שונא את גרשום שוקן (43) מאז אותו יום בו קיבל שוקן ה' צעיר לידו את הארץ. ניגש מיד לסלק את קרליבך מן המערכת. מאז היתה לקרליבך אמביציה מכרעת אחת: להקים עתון שיהיה יותר מכובד בעיני הקוראים והשלטון מאשר הארץ. היה זה, עד כה, חלום-רשוא.

כאשר נבחר שוקן לכנסת כנציג המפלגה הפרוגרסיבית, ראה קרליבך סיכוי גדול ל' עצמו: הוא הדגיש בכל הזדמנות שהארץ הפך לבטאון מפלגתי, וכי הוא, קרליבך, נשאר העורך הבלתי-תלוי היחיד בארץ. הקהל הישראלי המפוקח חיך, החליט בעצמו מי תלוי פחות במי.

העבר אינו מצדיק... בשבוע שעבר פרץ הסכסוך הישן מחדש, הפעם בצורה חד' שה, ודווקא על גבי עמודי הארץ. שוקן הת' קיף את הממשלה על עמולת הארץ. שוקן הת' מחיר העתונים (העולם הזה 938). הכריז שזו פגיעה בחופש העתונות. קרליבך, חסיד גדול של משה שרת (מאז גרמו לו שמועמדותו לתפקיד ציר באה בחשבון), שיגר מיד מכתב מחאה חריף להארץ, קרא בהתרגשות: "עברה של ממשלת ישראל אינו מצדיק כל (המשך בעמוד 8)

סיפקה רבים. הניחושים השתרעו לאורך כל המצע — החל מהסכרה שהוא סובל משפ" דם במוח (מתלתם של לנין וסטאלין). כפי שסיפר בהתאפדות-מה אחד מראשי מפא"י) ועד לסברה שאינו חולה כלל, אלא פשוט אינו יודע כיצד לצאת מן הסכך שיצר לעצמו במשאזומתן להקמת הקואליציה.

לסברה אחרונה זו היה, לפחות, הגיון פור' ליטי, מסויים. המקרה-הממכר הקואליציוני ה' גיע לממדי-זמן עצומים. לעומת בריאת-העור' לם (6 יום), המבול (40 יום), חיבור עשרת הדברות (40 יום), הקרב על גבעה (4 יום) ו' כיבוש מרחב רמלה-ליוד (10 יום) נמשך ה' משאזומתן הגדול של בן-גוריון כבר 84 יום אכילות הדיסה. העובדה המצערת ה'

תה שגם בן-גוריון עצמו לא רצה לאכול את הדיסה שבישלה. הסיכוי לשבת עם אחדות-ה' עבודה ומפ"ם בממשלה שלא תמצא חן בעיני האמריקאים וחבריו-למפלגה, לא קסם לו. אולם לא היה שום תירוץ לפוצץ את העסק! "מפ"ם ואחדות-העבודה לקחו את עצמם ב' שבי", התלונן אחד מנאמניו, "זה כמו חיבוק של דוב. מה אפשר לעשות?"

בינתיים עצרה מחלתו של בן-גוריון את כל הגלגלים. פה ושם יביצבצה אפילו מחשבר אפיקורסית: אם יהיה בן-גוריון נאלץ לנוח כמה חודשים או שנים, יתחלל כל עסקי-הביש עצמם.

בי. גיי.

"אל תכבירו עלי!"

עירב נפילתו למשכב היה דויד בן-גוריון יריב מואד. בהופעתו לפני מנהיגי הפועל' המזרחי פרץ בבכי, הפסיק את דבריו כמה פעמים כדי לתפוס את עצמו בראשו, למשש את לבו ולעצום את עיניו. פעמיים תסס בזרועו של משה שפירא, נאנח ביאוש: "אני לא שולט בעצמי!"

גם תוכן הדברים דמו יותר לידיו אישי מאשר להצעה פוליטית. "כל חיי היו מק' ריים", הפליט האישי מס' 1 של ישראל,

* שרת-העבודה גולדה מאירסון. משמאל: איש-הארץ שמעון סאמט.

* העתונאית גרדה לופט, אשתו הראשונה של חיים ארלוזורוב.